

לפרשת יתרו (1)

א. פרשה של מפגשים: משה נפגש עם בני משפחתו, אחרי שנים של פירוד; עם ישראל נפגש עם אלהיו. אחרי מסע קשה, עומדים בני ישראל לפני ההר ומככים להתגלות. מתוך האש והעשן, מבעד לקולות ולברקים, ידבר אליהם אלהים ויתן להם את תורתו.

ב. (טז) ויהי ביום השלישי בהית הפקר ויהי קלת וברקים וענן כבד על ההר וקל שפור חזק מאד ויחרד כל העם אשר במחנה: (יז) ויצא משה את העם לקראת האלהים מן המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: (יח) והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו ה' באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל ההר מאד: (יט) ויהי קול השופר הולף וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול: (כ) וירד ה' על הר סיני אל ראש ההר ויקרא ה' למשה אל ראש ההר ויעל משה: (כא) ויאמר ה' אל משה רד העד בעם פן יחרסו אל ה' לראות ונפל ממנו רב: (כב) וגם הפהנים הננשים אל ה' יתקדשו פן יפרץ בהם ה': (כג) ויאמר משה אל ה' לא יוכל העם לעלות אל הר סיני כי אתה העדתה בנו לאמר הגבל את ההר וקדשתו: (כד) ויאמר אליו ה' לך רד ועלית אתה ואתה עמך והפהנים והעם אל יחרסו לעלות אל ה' פן יפרץ בהם: [שמות יט, 16 - 24]

ג. לא לעלות בהר. לא להתקרב. לא לגעת. האם חושש אלהים מן הקרבה האנושית, או שמא הוא דוקא מבקש אותה? אולי הוא מתחנן, באיסוריו ובאש הרועשת שלו, שיעלו, שיתקרבו, שיגעו? אולי גם הוא מבין שמפגש של אהבה אינו יכול להתקיים בראיה ובשמיעה בלבד, שיש לו צורך בגוף, במגע.

ד. [האמנם] לאה גולדברג

ונשמת, ונשמת את ריחו של התלם, נשום ורגוע
וראית את השמש, בראי השלולית הזהוב.
ופשוטים, ופשוטים הדברים, וחיים, ומותר במ לנגוע
ומותר לאהוב, ומותר ומותר לאהוב.

את תלכי בשדה לבדך, לא נצרבת בלהט
השרפות בדרכים שסמרו מאימה ומדם.
וביושר לבב שוב תהיי ענווה ונכנעת
כאחד הדשאים, כאחד האדם.

האמנם, האמנם עוד יבואו ימים בסליחה ובחסד,
ותלכי בשדה, ותלכי בו כהלך התם.
ומחשוף, ומחשוף כף רגלך ילטף בעלי האספספת
או שלפי שיבולים ידקרוך ותמתק דקירתם.

או מטר ישיגך בעדת טיפותיו הדופקת
על כתפיך, חזך, צווארך וראשך רענן.
ותלכי בשדה הרטוב וירחב בך השקט
כאור בשולי הענן.